

Oponentský posudek na bakalářskou práci
Elišky Bernardové: Literární stopy Zofky Kvedrové v českém periodickém tisku
mezi léty 1900 a 1906. Praha 2013, 52 s.

Posluchačka se rozhodla věnovat svou pozornost poměrně krátkému a specifickému působení slovinské spisovatelky Zofky Kvedrové v Praze. Soustředila se na publikované prozaické texty autorky v českém periodickém tisku a to pouze během jejího pobytu v Praze. Předpokládá, že Kvedrová sama aktivně nabízela své povídky, črty či eseje do konkrétních časopisů. Studentka však podotýká, že po jejím odjezdu z Prahy se počet prací publikovaných v periodikách zvýšil.

Po formální stránce je práce budována solidně. V úvodu si autorka stanovuje přístup ke zpracování tématu i cíle, ke kterým má analýzou dospět. Kriticky se vyslovuje k diplomové práci Evy Miklavčičové *Pražské období spisovatelky Zofky Kvedrové* z roku 1998 a doplňuje její bibliografii o několik příspěvků, které při excerpaci objevila. Proto připojená bibliografie textů vydaných ve stanoveném období je důležitou součástí práce, i když sama autorka podotýká, že i její bibliografický soupis je pravděpodobně neúplný, protože se domnívá, že práce Z. Kvedrové se mohly objevit i v jiných než citovaných periodikách. V závěru shrnuje poznatky, ke kterým během shromažďování materiálu a analýzy dospěla.

Před samotnou analýzu textů autorka vložila biografickou a literárně kritickou kapitolu, kterými nastínila životní zkušenosti spisovatelky, které pro její tvorbu byly velmi důležité, a pokusila se zařadit její tvorbu do literárního kontextu národních literatur, ve kterých otiskovala své práce (slovinské, rakouské a české), avšak s důrazem na to, že stále zůstává autorkou primárně slovinskou.

Publikované texty autorka utřídila tematicky, což se jeví velmi užitečným, neboť právě výběr námětů, témat a prostředí výrazně profilují spisovatelku jako odvážnou ženu i talentovanou tvůrčí osobnost středoevropské moderny. Tato ústřední část práce je zpracována výborně. Autorka sleduje, zda jsou otiskované povídky Z. K. v souladu s ideovým zaměřením periodika, uvádí četnost uveřejněných textů v daném periodiku. Všimá si také toho, zda texty otištěné česky, byly publikovány ve slovinském originále a pokud ano, jak kvalitní je český překlad. Z toho důvodu zařadila do práce také zmínku o českých překladatelích, mezi kterými počtem i kvalitou překladů převažuje nad ostatními Zdenka Hásková.

Posluchačka se vybavila bohatou relevantní odbornou literaturou, využila ji pro dané téma vhodně, leč poněkud minimalisticky, autorka je poměrně stručná, mnohá tvrzení nezapojuje do širšího nastínění díla a významu Zofky Kvedrové v dobovém kontextu a z hlediska současné literární kritiky.

Posluchačka prokázala schopnost zpracovat zvolené téma v rozsahu a v odborné náročnosti požadované od bakalářských prací solidně a zajímavě. Práce nese stopy určité formulační nejistoty a bohužel také stylistických prohřešků proti odbornému stylu (jako např. klišé – s. 12: „Taková pochvala od našeho předního kritika nemohla Z. K. ponechat chladnou ...“, s. 13: „Ani se slovinským živlem v Praze K. neztratila styk...“ - tím živlem myslí autorka budoucí slovinskou intelektuální elitu, která tehdy v Praze studovala.)

Předloženou bakalářskou práci navrhuji k veřejné obhajobě a hodnotím ji jako práci solidní, splňující parametry očekávané od první samostatné odborné práce. Stanovení klasifikačního stupně ponechávám až na obhajobu, práce by při fundovaném studentčíně expozé a pádné argumentaci obhajoby mohla být hodnocena jako výborná.

PhDr. Milada Nedvědová, Ph.D.
Katedra jihoslovanských a balkanistických studií
Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze

V Praze, 31.8.2013